

Igehirdetés. Elhangzott 2013. október 20-án a Tatai Református Gyülekezetben.

Kezdő ének: 105. zsoltár 1. verse

Főének: 265. dicséret mind a 7 verse

Ének prédikáció előtt: 105. zsoltár 3. verse

Textus: János evangéliuma 7. rész 31-36. verse: „A sokaságból sokan hittek benne, és ezt mondták: "A Krisztus, amikor eljön, tesz-e több jelt, mint amennyit ez tett?" Meghallották a farizeusok, hogy a sokaság ezeket suttogja róla, és szolgákat küldtek a főpapok és a farizeusok, hogy fogják el őt. Jézus ekkor így szólt: "Még egy kis ideig veletek vagyok, de elmegyek ahhoz, aki elküldött engem. Kerestek majd engem, de nem találtok meg, mert ahol én vagyok, oda ti nem jöhettek." A zsidók erre így beszéltek egymás között: "Hova akar menni, hogy nem találjuk meg? Talán a görögök között lévő szórványba készül, és a görögöket akarja tanítani? Miféle beszéd ez: Kerestek majd engem, de nem találtok, mert ahol én vagyok, oda ti nem jöhettek?"”

Igehirdetés: Mit tudunk Jézusról?

Kedves Testvéreim!

Egyre gyakrabban találkozom azzal, hogy az emberek úgy alkotnak véleményt a vallásról, hogy nem is rendelkeznek semmilyen ismerettel róla. Nem szoktam politizálni, és most sem azt fogom tenni. Csupán egy olyan megszólalásra szeretném felhívni a figyelmet, ami a keresztyének megítélése szerint istentelen kijelentés. Jóhiszeműen hadd mondjam azt, hogy a tudatlanságból fakadó istentelenség mondata hangzott el. Nemrég egy politikus beszédében azt mondta, hogy a Soli Deo Gloria kijelentéssel, vagyis hogy egyedül Istené a dicsőség, azzal élesen szemben áll. Szerinte és csoportja szerint soli homini gloria, vagyis egyedül az emberé a dicsőség. Nyilvános véleményalkotás történt az egész keresztyén világ, sőt minden Istennel rendelkező vallás egyik legalapvetőbb tételével szemben. Az iszlám világban azt mondják, Allah Akbar, vagyis Isten a legnagyobb, mi pedig keresztyénként azt mondjuk, minden erő, minden hatalom és minden dicsőség egyedül Istené. Én is hadd alkossak véleményt itt most nyilvánosan az imént hallott kijelentéssel kapcsolatban. Az út, amelyik az ember nagyságát, az idézet szerint dicsőségét helyezi az előtérbe, az látjuk hova vezet.

A pénteki napon éppen az emberiség 8 halálos bűnéről beszélgettünk az ifjúsági órán a fiatalokkal. Kiderült, hogy ezek a bűnök abból fakadnak és abból fakadtak, hogy Isten fenségét nem ismertük el, csak a saját előrejutásunkkal foglalkoztunk. Mit eredményez az ember dicsősége? A természetes élőhelyek pusztulását, a háborúkat, az éhínséget, a társadalmakon élőködő milliőkat, a média által félrevezetett embereket, a családok és minden közösség széthullását, a hagyományok semmibe vételét, vagyis mindannak eltiprását, amit Isten a világgal elképzelt. A végén csodálkozunk, hogy nem marad egészséges élettér, mert az ember a középpont.

Pontosan ez a probléma jött elő János evangéliumának a lapjain. Ott vannak a politikai élet vezetői, a főpapok, és nem értik, hogy mi történik Jézus körül. Olyan világról beszél nekik, ami nem fogható meg a földi keretek között. Olyan helyről beszél, amely nem definiálható földrajzi leírással. Olyan cselekedetei vannak, amik nem egyértelműek, amik jelek, vagyis csak azok értik meg, akik számára ismert a jelrendszer. Röviden azt is mondhatom, hogy azok értik csak meg Jézust és az Ő világát, akik ismerik a Megváltót. Akik pedig nem találkoztak vele, akik csak hallottak róla, azok számára idegen mindaz, amit Jézus képvisel.

A Megváltót ismerni nem jelent mást, mint felismerni benne a Krisztust. Felismerni azt, amit itt is ki mondtak az emberek: „A Krisztus, amikor eljön, tesz-e több jelt, mint ez tett”? Egyértelmű számukra, hogy Jézus nem más, mint a megígért Messiás. Vagyis amit a Megváltó tett, azt Isten tette köztük.

Vajon amikor mi az életünkre tekintünk, akkor mit látunk? A pozitív eseményekben emberek segítségét, vagy ki tudjuk mondani, hogy minden szépnek, jónak a háttérében Isten van jelen? Rendkívül fontos, hogy jó orvosok kezébe kerüljünk, olyanokéba, akikben megbízunk. A végső gyógyítást azonban nem tőlük várjuk, hanem a Mindenhatótól. Az is elengedhetetlen, hogy ismerjünk egyes szakembereket. De a szakértelműket nem nekik kell tulajdonítanunk, hanem a háttérben álló Örökkévalónak. A Bibliában is találkozunk azzal, amikor a vándorló nép megépíti a szent sátor. Kiválaszt erre a munkára Isten egy embert, akiről a következőt mondja Mózesnek: „Betöltöttem őt isteni lélekkel, bölcsességgel, értelemmel és képességgel mindenféle munkálatra, hogy terveket készítsen az arany, az ezüst és a réz feldolgozására, foglalatba való kövek vésésére, fafaragásra és mindenféle munka elvégzésére.” A sort pedig tovább folytathatjuk, hogy minden emberi értelem, ügyesség háttérében ott van az ajándékozó, vagyis Isten maga. Ha pedig így éljük az életünket, vagyis felismerjük a világban Isten keze nyomát, akkor nem nyomaszt majd bennünket semmi, hiszen mindent Istentől várunk.

Igehirdetés. Elhangzott 2013. október 20-án a Tatai Református Gyülekezetben.

Amikor felismerjük Jézusban a Messiást, vagyis azt, hogy Benne Isten jött el, akkor azt is megértjük, hogy miről beszél itt Jézus: „ahová én megyek, oda ti nem jöhettek.” Tudni fogjuk, hogy itt földi életének a végéről beszél, arról, hogy szenvedni fog, hogy meghal a kereszten, hogy a poklok mélyébe száll le, hogy mindent legyőzzön, a halál, a sír, a temető, a gyász sötétségét, a bűneink minden nyomorúságát.

Csakhogyan az olyan ember, aki ismeri Jézust, az tudja, hogy Ő hova ment, hogy felment a mennybe és most az Atya Isten jobbán van. Tudja azt is, hogy oda mi Ővele eljuthatunk. Így mondta Jézus a tanítványainak: „Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is. Ahova pedig én megyek, oda tudjátok az utat”. Majd így folytatta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet”.

János evangéliumának, sőt az egész Szentírásnak ez a központi üzenete. Aki Jézus Krisztusban hisz, annak az élete nem vész el soha, mert mindig tudja az utat. Ez az út pedig nem az, amiről beszélnek nekünk, amiről a média mindent elárul. Nem a gazdasági fejlődés útjáról van szó, vagy a fenntartható fejlődésről. Hanem arról, hogy aki az életét teljesen a Megváltóra bízta, az akkor is talál ösvényt, amikor mások szerint már vége van az útnak.

Sajnálatos probléma a XX-XXI. században a depresszió. Ez is arról szól, hogy az ilyen betegségben szenvedő lélek nem tudja elképzelni, hogy lehet még tovább lépni. Vannak öngyilkosságba menekülő emberek, akik úgy érzik, hogy az életet sokkal nehezebb elviselni, mint a halált. Aztán beszélhetünk a különböző függőségben szenvedőkről, a veszély-függőkről, a képernyő-függőkről, és a sort folytathatnánk nagyon sokáig, akik tulajdonképpen a valóság elől menekülnek valamilyen nem létező világba. Az ilyen emberek nem ismerik az utat. Nem tudják, hogy ki valójában Jézus Krisztus. Ő az, aki mindig nyit egy ajtót, aki mindig ad reménységet.

Végül pedig az is rendkívül fontos tudás, hogy nem csak külső ismeret, amiről itt szó van, hanem belső meggyőződés. Annak a továbbvitele, hogy Isten nem maradt kívül az életemen, hanem belelépett Szentlélekével. Jézus így mondta a tanítványainak: „Én azonban az igazságot mondom nektek: jobb nektek, ha én elmegyek; mert ha nem megyek el, a Pártfogó nem jön el hozzátok, ha pedig elmegyek, elküldöm őt hozzátok”.

Vagyis a Mindenható már nem idegen. Nem olyan, aki kívülről figyeli a nehézségeimet, a küzdelmeimet, hanem olyan, aki velem együtt átéli azokat. Nem csak úgy támogatja az életemet, hogy kívülről mellém áll, hanem úgy is, hogy belülről erősít. Egy hétköznapi példával élve, amikor valakinek eltörik a lába, akkor valamilyen külső rögzítést tesznek rá. A csontban pedig elkezd működni a helyreállító rendszer és összeforr a törés. Amikor pedig teljesen helyreállt minden, akkor leveszik a gipszet, vagy a rögzítőt. Isten ereje pontosan erre a csodára képes. Amikor megtörik az életemben valami, vagy amikor én török el valamit, akkor helyreállítja a lelkemet, ad külső támaszt és ad belső erőt. Összeforr, egészségessé válik a lelkem.

A Szentlélek pedig azt a csodát is megteszi, hogy világossá teszi az előttem lévő utat. Nagyon sokszor a körülmények bizonytalanná tesznek minket. Nem látjuk, hogy mi lenne jó nekünk, nem érzékeljük, hogy milyen irányba érdemes továbbhaladnunk. Amikor azonban a Szentlélek betölti az életünket, akkor érzékelni fogjuk, hogy mi a helyes. Érzékelni fogjuk, hogy a békességre törekvés a mi utunk. Akkor is, hogyha nagyon sokan szeretik a feszültségeket, a konfliktusokat. Nekünk akkor is a békességet kell választanunk. Érzékelni fogjuk azt is, hogy az árkok megszüntetése a mi utunk. Akkor is, hogyha a körülöttünk élők éppen azon fáradoznak, hogy minél nagyobb szakadékok tátongjanak az emberek között, és mint ellenséges felek tekintsenek egymásra. Nekünk akkor is el kell tüntetnünk az árkokat. Érzékelni fogjuk a Szentlélekkel, hogy az emberek Krisztushoz vezetése a mi feladatunk. Akkor is, hogyha mások az embert állítják a középpontba. Akkor is, hogyha mások szerint az ember fogja megoldani a világ problémáit. Nekünk mondanunk és hirdetnünk kell a Lélek erejével: egyedül Jézus Krisztus képes ezt a világot megváltani, megváltoztatni.

Kedves Testvéreim! Legyen hát ismeretünk és tudásunk a Megváltóról, hogy tudjuk, ki az, Aki eljött ebbe a világba, Aki szenvedett értünk, Aki csodákat tett. Magasztaljuk hát minden napon a mi Istenünket: „Azért téged, Uram, én felmagasztallak, Te dicsőségedben hatalmasnak mondlak, Mind e világ előtt irgalmasnak vallak; És jóakarómnak én tégedet hívlak”.

Amen!

Záró ének: 256. dicséret mind a 8 verse